

Egy év – egy kép: Magyar Fotográfusok Háza

A 2009-es évet az UNESCO és az ENSZ A Csillagászat Nemzetközi Évének nyilvánította. Az ötlettől a megvalósulásig hét év telt el – ha valaki nemzetközi évet kíván kezdeményezni, nem árt, ha ezt tekintetbe veszi. Négy másik nemzetközi év is esett 2009-re: a megbékélés, a természetes rostok, az emberi jogok oktatása mellett a gorillák is kaptak egy nemzetközi évet (igaz, az utóbbi csak UNESCO-UNEP év volt). Fontos tudni, hogy A Csillagászat Nemzetközi Évére nem járt automatikusan sem ENSZ-, sem UNESCO-támogatás, alighanem a többi nemzetközi évvel is így van ez. Mindenki találjon magának többletforrást, amiben már eleve az is jó hivatkozási alap, hogy az Egyesült Nemzetek Szövetsége az adott területet olyannyira fontosnak ítélte meg, hogy egy egész évet szentelt neki. Hogy aztán mennyire sikerül támogatást szerezni, az kinek-kinek az ügyességén múlik. A mi támogatásainkat mindenesetre elmosta a gazdasági válság, majd a kormányváltások – így hát egyetlen fillér állami támogatás nélkül vittük végig az év programjait. Az eredmény: pénzügyi fekete lyuk 2009-es mérlegünkben.

Nagy szerencse, hogy a mi mozgalmunk lelkes önkéntesek munkájára alapul, és 2009-ben egyetlen dologból nem volt hiány: a segítőkész amatőrtársakból, akikre mindig lehet számítani, ha valamilyen ritka, érdekes eseményt szeretnénk megmutatni a nagyközönségnek kinn, a terepen, járdacsillagászkodva. (Apropó, „járdacsillagászat” szavunk is 2009-ben került be a köznyelvbe.) Az ám, de 2009-ben nem volt egy valamire való égi esemény sem a hazai égbolton, amivel tömegeket lehet megszólítani. Akkor még nem találta fel a bulvármédia sem a szuperholdat, de még egy sovány kis holdfogyatkozás se jutott arra az évre. Szerencsére a Nemzetközi Csillagászati Unió egy sor olyan programot meghirdetett, amihez csatlakozhattunk, és ezek a programok valóban segítettek is az érdeklődés ébren tartásában. Az évet internetes televíziós műsorral kezd-

tük, majd következtek a Galilei-éjszakák, a 100 óra csillagászat, a járdacsillagászat, a vetélkedők...

Nagyon készültünk 2009-re, hiszen a csillagászat jeles évfordulói kapcsolódtak ehhez az évhez – elsősorban a távcső csillagászati alkalmazásának 400. évfordulója és Galilei csillagászati „színré lépését” ünnepeltük rendezvényekkel, bemutatókkal, kiállításokkal, előadásokkal.

Asztrofotós kiállításokban sem volt hiány, több helyszínen is szerveztek barátaink és aktivistáink ilyen tárlatokat. A legjelentősebb ilyen kiállításnak a Nemzeti Múzeum adott otthont, ahol a The World at Night (TWN) fotográfusainak munkáit láthatták az érdeklődők, egy nagyon színvonalas nemzetközi anyagot.

Számomra a legkedvesebb azonban mégis az Űrlenyomat című kiállítás volt, a Magyar Fotográfusok Házában, Mai Manó (1855–1917) egykori műteremházában. A századforduló jeles fotográfusának házát a Magyar Fotográfiai Alapítvány vásárolta vissza a bérlőtől, és tette a magyar fotóművészet házává. Ebben a szép és méltó térben állíthattuk ki másfél tucatnyi magyar amatőrcsillagász anyagát, amit nagyon jó volt itt és így együtt látni. Azt is tudni lehet, hogy a több hónapon át látogatható kiállításnak laikus (nem asztrofotós) körökben is kitűnő volt a fogadtatása. Visszaemlékezve a szervezés időszakára pedig csak annyit mondhatok, hogy jó volt együtt dolgozni a kiállítás előkészítésében Francsics Lászlóval, Kincses Károllyal és Sárnecky Krisztiánnal, valamint a Mai Manó Ház munkatársaival.

Mizser Attila